

3

MAY 1957

40. ARGANG

PIGESPEJDERNE

Message from Lady BP.

For the last several months
I have so looked forward to
being back in Denmark, and
to meeting many old friends
and making some new ones,
amongst those of you who have
become guides since my former
visits.

and now that my plan has
happened, during these delightful
days that I have spent
amongst you, and it has been

full.

We are all in this great
World Fellowship together; and
the contribution that you
guides of Denmark give to it
in good service and friendly
thought and good will is
greatly valued by the rest of

the guides all over the world.
My thanks come to you now
in full measure for the
lovely welcome accorded to me

a great pleasure to me to find
your guide movement going
along so well, and to know
how keenly you are all
carrying out your many varied
guide tasks.

I rejoice to have shared these
big gatherings with you at
this important time in our
history; and I hope that you
will all continue to enjoy
your guide activities to the

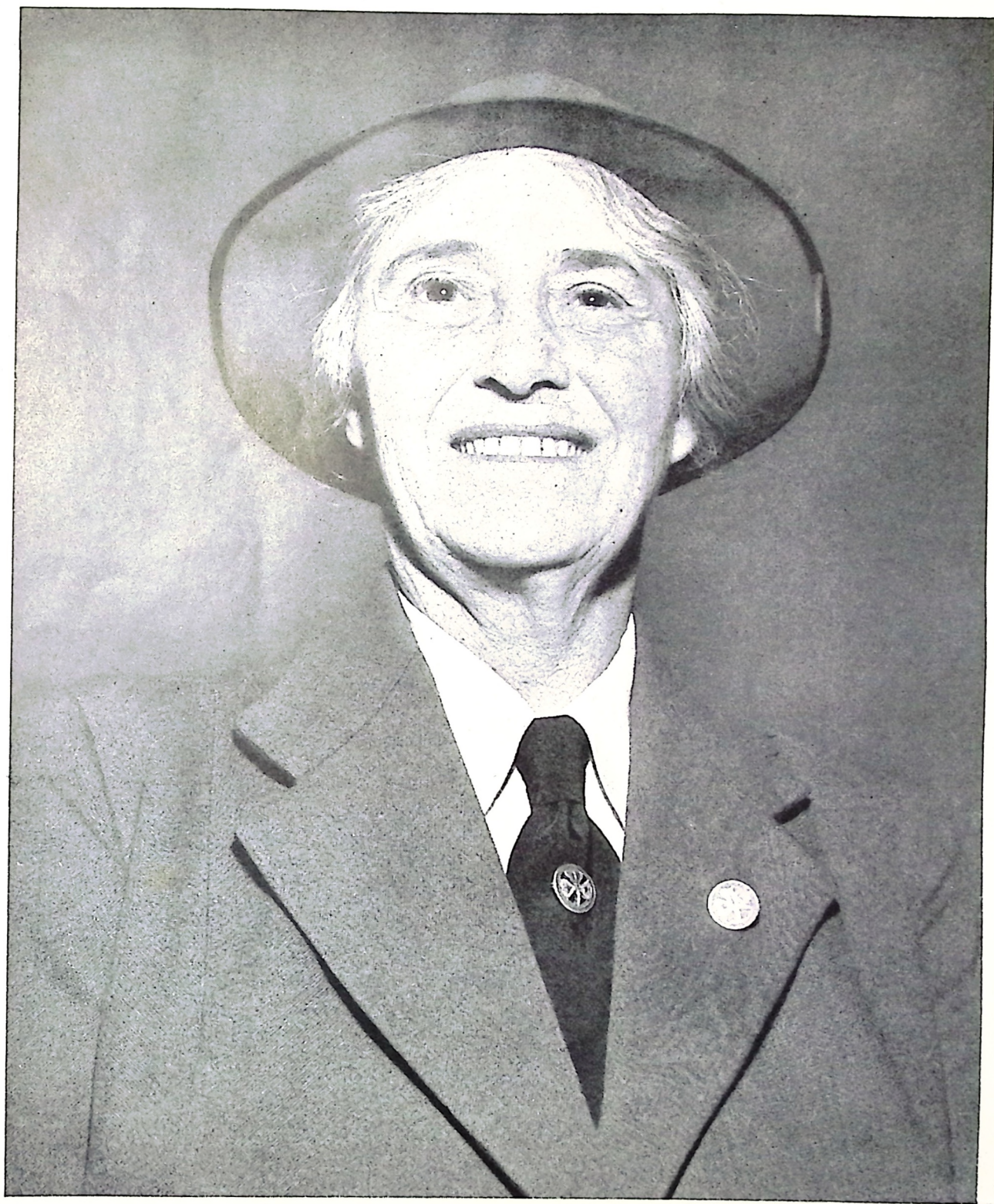
during these busy happy days
that I have spent in your
country; and I shall think
of you often as I go my way.

Best wishes to you all.

Olave Baden-Powell

World Chief Guide

April 2nd 1957

Lady B.-P. startede sit Danmarksbesøg i Ålborg. Bag Lady B.-P. skovrider Jens Hvass

I gaderne omkring Pigespejderhuset havde der samlet sig 3000 spejdere for at se den berømte gæst

← Lady B.-P. ønskes velkommen til Pigespejderhuset af Margrethe Bøytler, sekretær i Fællesrådet

Lady B-P startede i Ålborg som drengespejdernes gæst, søndag den 7. april var hun i Kolding, og herfra fortæller Stjanne fra Esbjerg:

Da Lady B-P erobrede Kolding...

Bravo, Kolding!! Vi ventede os meget af dagen, men den kom til at overstige alle forventninger!

Jeg tør nok sige, at stemningen var ved at være på kogepunktet, da vi fra Esbjerg i særtog dampede ind på Kolding banegård — så boblende, at der ikke skulle andet end en vidtloftig taske til at få skindet på vores orkester-tromme til at revne. Ak ja! Men det var jo en anden og særdeles lokal historie.

Byen vrimlede med spejdere i alle aldre. Det var en fornøjelse at se, hvor reglementerede de allerfleste var. Nu ved vi, at der findes i alt fald omtrent 2000 par brune strømper i Sydjylland med omliggende øer. Hvem skulle ha' troet det?

Torvet i Kolding er just ikke nogen kæmpearena, og der var mange, der på forhånd var villige til at tage et væddemål på, at der ikke var plads til 2000 spejdere, men godt for dem, at de ikke gjorde det, for det gik fint med at være der. Ganske vist stod spejderne så tæt som sild i en tonde, men der blev plads til alle. Jeg ved et par små spejdere, der forgæves søgte at skæve ned til de fine nye sko og strømper — anskaffet i allersidste øjeblik i dagens højtidelige anledning, da det var en betingelse for at komme med. Nu stod de så tæt, at ikke engang skoenes ejermænd kunne nyde synet af dem!

De stod længe, men det gjorde nu ikke noget, for der skete hele tiden noget. Esbjergorkestret truttede det bedste, det havde lært, og lod, som om det var en vanskelig sag at klare sig med en almindelig marchtromme i stedet for orkestertrommen.

Pludselig blev der røre, og spejderne strakte hals — det var spejderchefen, der ankom. Alle små og store blå spejdere rankede ryggen og var betaget. De allerfleste af dem havde jo aldrig set spejderchefen før.

Op ad trappen til rådhuset var der livlig aktivitet. En hel del gamle og mere eller mindre gråsprængte og satte førere var inviteret med til Kolding by's reception på rådhuset. Reception er et meget fint ord, der betyder sådan noget som modtagelse. Nu skulle de stilles pænt op — skiftevis blå og grøn. Det kneb lidt for dem at hitte ud af det, men det gik da.

Så kom verdenspig-spejderchefen! Og sikken en modtagelse hun fik! Spejderne var helt ellevilde! Hatte og huer svingedes, så det lignede et helt ocean i oprør. Hun stod et øjeblik på trappen og vinkede ud til de mange jublende piger — jeg kunne se, at hun havde svært ved at løsrive sig fra synet af dem.

Straks efter at Lady Baden-Powell var gået ind på

rådhuset, marcherede spejderne af sted til K. I. F.-hallen, hvor festen skulle finde sted. Det var drengespejderne i Kolding, der tog sig af denne afmarch. 5—0 til dem. De klarede den tilsyneladende håbløse opgave til rent ug.

Inde på rådhuset blev Lady Baden-Powell budt velkommen af Koldings hyggelige borgmester — Beirholm hedder han. Bagefter holdt lady'en en kort tale og gik så rundt og hilste på alle de tilstedeværende.

Imens var spejderne nået ud til idrætshallen — der var langt, men det gik fint takket være alle de mange orkestre fra hele landsdelen. Hallen blev proppet til sidste plads, nu ventede man kun på dagens æresgæst, og endelig kom hun.

Fanfare og en fin-fin fancindmarch! Velkomsttale på engelsk af den grønne divisionschef i Kolding — og så oprandt det store øjeblik, da chefen for alle pigespejdere i hele verden gik op på talerstolen for at tale til os. Hun sagde, at hun følte sig som en slags mor — eller måske nærmere bedstemoder for alle pigespejdere jorden over, og hun fortalte om, hvordan hun rejste fra det ene land til det andet for at hilse på spejderne, og mindedes sine tidligere besøg i Danmark.

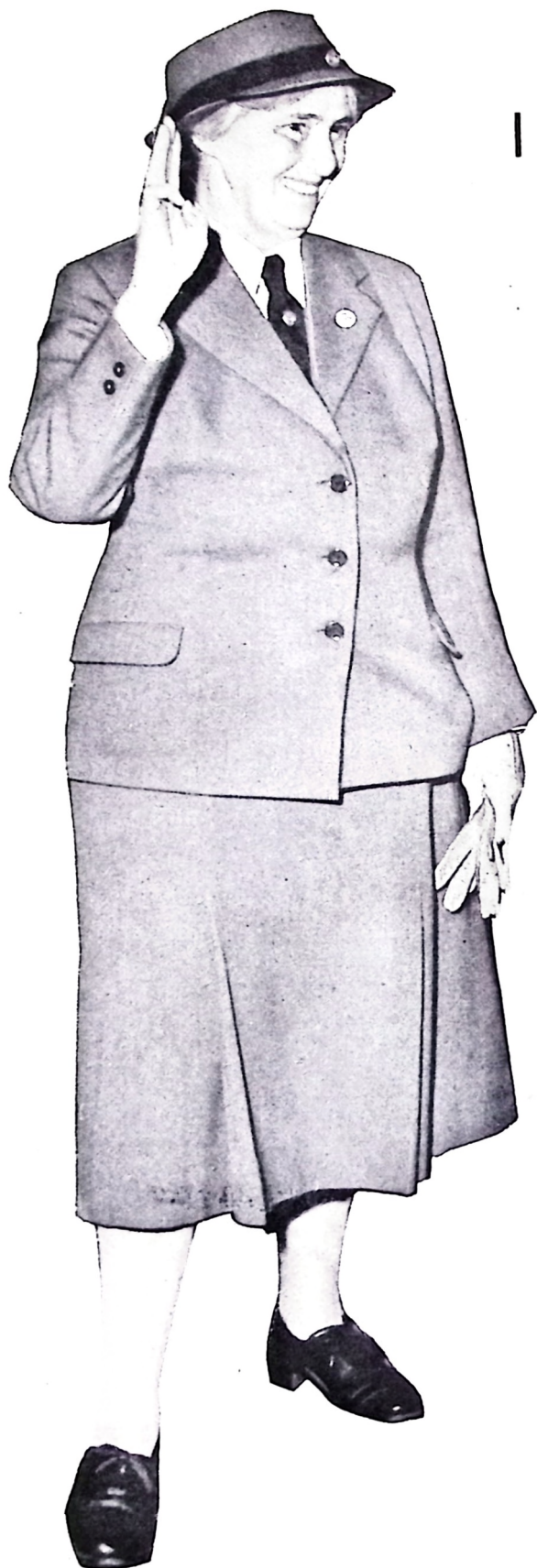
Da der jo var enkelte til stede, der ikke forstod engelsk, blev talen oversat til dansk. Det blev gjort vældig godt og sikkert.

Senere blev der talt af både den grønne og den blå spejderchef og af sekretæren for fællesrådet, og ind imellem underholdt Kolding-spejderne os. Denne underholdning var som alt andet den dag af allerfineste karat. Vældig jubel var der, da nogle gamle trætte spejdere kom slæbende ind på scenen med en stor kasse, hvorpå der stod „Spejderfro“. De lukkede op for at se, hvad der var blevet ud af al deres slid, og ud myldrede 80 små drenge- og pigespejdere, der så opførte nogle optrin med spejderarbejder, lejroplevelser, glimt fra patruljelivet o. s. v.

På programmet står der, at distriktschef Ellen Arkil skulle holde afslutningstalen, og når det står der, skal det jo også nok passe. Den tale fik vi herovre fra det såkaldt vilde Vestjylland bare ikke at høre, for festen var blevet en ganske lille smule forsinket — ikke ret meget, men nok til, at 240 grønne og blå piger måtte til at bringe forstyrrelse ved at bene afsted for afslutningen for at nå toget hjem. Turen til banegården foregik i allermindst spejdergangart!

Tak til verdenschefen for en stor, stor oplevelse og tak til Kolding for slid og slæb.

Stjanne

INTERVIEW MED

Lady Baden-Powell

Lady B.-P. har været på besøg i Danmark, og da hun har stillet sig til disposition for pressen ved en konference, stiller også jeg på alle skandinaviske pigespejderblades vegne (efter princippet i spejdersangen med omkvædet: — der er de store, — der er de større, — der er de største, — og *her* kommer jeg!).

Det er 12 år siden, vi sidst så verdenspigespejderchefen i Danmark. Hun er naturligvis blevet ældre, og det er også, som om hun kan trættes nu, hvad hun aldrig kunne tidligere, men over Lady B.-P. er der en vitalitet og en hjertevarme, som virker fortryllende. Når hun går ned gennem rækker og klynger af spejdere, hænger øjnene ved hende, og selv de små, tykmavede, glad måbende blåmejser og smutter forstår hende, selvom de endnu ikke i skolen har lært at sige: I can hop, I can run . . .

Nu sidder vi i Pigespejderhusets dagligstue, fotografierne har knipset og lynet og blinket og gjort ved, — nu skal vi til arbejdet. Først hører vi om arrangementer og rejser i forbindelse med 100-året. Ladyen fortæller: — Året begyndte med verdenslejren på Philippinerne, — det var en strålende lejr og en stor oplevelse. Bagefter var jeg indbudt til Ghana til det nye lands selvstændighedsdag. Til sommer skal jeg til verdenslejr i Schweiz og England og besøge drengespejdernes jamboree i England. Senere på året skal jeg til Australien, hvor jeg glæder mig til et par måneder at rejse rundt og besøge pigespejdere der. Og så skal jeg også nå i år at besøge Fiji og New Guinea.

— Lady B.-P., De har rejst gennem tider og lande, synes De, pigespejderbevægelsen har udviklet sig sundt og naturligt i de 50 år, den har eksisteret?

Ladyen ser på mig med morsomt forbavsede øjne og svarer „yes!“ med en overbevisning, som om ikke andet var muligt.

Jeg forsøger mig dog igen og spørger, om hun som verdenspigespejderchef synes, hun kan pege på discipliner indenfor spejderarbejdet, der muligvis kan have udviklet sig på bekostning af andre. Hertil indrømmer ladyen, at i lande med gamle spejdertraditioner bag sig sker der måske noget i retning af en degeneration, hvis man kan kalde det sådan, for så vidt som spejderne ikke kommer nok ud i

naturen, de dyrker andre interesser, men de synes at glemme, at når man har talt om „spejdersport“, forudsattes *udendørs* virksomhed. Det er her naturligt at fortsætte tankegangen og spørge, om der da er væsentlig forskel på spejderarbejdet i hvad vi med et dårligt udtryk kalder underudviklede lande, og lande med gamle spejdertraditioner bag sig.

— Naturligvis må der, svarer Lady B.-P., være stor forskel på spejderarbejdet i lande, hvor børn ikke kan læse og skrive, og så f. eks. Danmark. Der er steder i Afrika, hvor kun forerne kan læse og udtrykke sig på et papir. Men det er jo også tilfældet i Mexico, som I ser det i filmen *The Wider World*, hvor pigespejderne påtager sig at undervise gamle og unge i ABC. Der må også blive forskel på det arbejde, som kan udføres i en by, hvor man lige tager telefonen og ringer til hinanden — og så i lande, hvor der er mile mellem spejderne og ingen meddelelsesmidler, knapt nok et postsystem. På dette punkt i samtalen er det verdenschefen magtpåliggende at forklare pressen spejderbevægelsens betydning, hun illustrerer den godt ved at sige: Det kan ikke nytte, at man sætter ti mennesker rundt om et bord og siger: „I skal være venner — vær så go'!“ — det bliver man ikke på kommando, men når man arbejder sammen, udretter noget i fællesskab, når man må støtte sig til hinandens erfaringer og lærer af hinanden — ja, så *kan* man blive venner! Sådan arbejder spejderne. Det nytter jo ikke, at jeg siger til en af de spejdere, som jeg talte om for i Afrika eller Mexico: I skal være venner med de andre, som de synes står milevidt over dem i kultur, viden og indsigt. Nej, man må hjælpe dem på gled og så give dem glæden ved at se, at de arbejder med det samme på deres moder, som patruljerne arbejder med i Danmark, London, Paris. *Det* kan hjælpe dem over mindreværdskomplekser at forstå det. Og jeg kan i samme forbindelse sige, at i lande, hvor kvinderne har været underkuede og holdt inden for hjemmets vægge, har spejderbevægelsen hjulpet dem og givet dem fællesskabsfølelse og samhørighedsfølelse med andre.

Verdenslejrenes betydning kan ikke vurderes højt nok. De store lejre er ikke bare eventyr, men de er fulde af muligheder for venskaber og mellemskellig forståelse. I skal også vide her i Danmark, at jeg stadig jævnlig rundt om i verden møder mennesker, ja, nu er de voksne, og nogle er gamle som jeg, der mindes jamboreen her i landet 1925, hvor det blev et helt eventyrligt regnvejr under en festlig parade på Ermelundssletten, og ikke en kom torskoet hjem fra den tur.

Jeg ville gerne have hørt lidt om hjælpearbejde i andre

kanter af verden i anledning af 100-året, men klokken er mange nu, det rasler med tekopper ved siden af, og fra gaden høres tusinder af trippende fødder: det er alle spejderne, der har skyndt sig hjem fra skole, har hevet uniformen på og nu fylkes i gaderne omkring Pigespejderhuset. De er fine, handskerne er hvide, og den stride forårsblæst blaffer i gallasløjferne. De står og laver en sang, mens de venter:

Lady B.-P.! Lady B.-P.!

Welcome thee, welcome thee!

ASH.

Efter at have talt i KB-Hallen til 3000 spejdere, nåede Lady B.-P. også at besøge Jægergården tirsdag formiddag. — Og så var besøget forbi.

På billedet står verdenspigespejderchefen i lufthavnen sammen med formand i bestyrelsen, fru Sybille Bruun, der rejste med til London. Læg mærke til fru Bruuns dragt — det er første gang, vi kan præsentere hende i verdenskomiteens grå dragt og baret.

Vi er blevet bedt om at bringe oversættelsen af

Verdensspejderchefens tale i KB-hallen

DEN 8. APRIL

Forst af alt ønsker jeg at takke jer af hele mit hjerte for jeres hjertevarme velkomst til mig på mit fjerde eller femte besøg i Danmark. Jeg forsikrer jer — hver eneste af jer — at jeg er meget glad over at kunne komme til jeres lille, smukke land igen og dele den store begivenhed med jer, som jeg nu har delt den med andre i de sidste 48 timer ved store møder andre steder i landet — og nu er jeg til sidst her i byen, hvor jeg genser gamle venner og møder nye, som knapt nok var født, sidst jeg var her.

Jeg har været i Danmark med min mand ved flere smukke og bemærkelsesværdige lejligheder.

Jeg har altid været på vej.

Hvorfor rejser jeg så meget?

For di jeg er jeres, jeg hører til jer, som I hører til mig. Vi er allesammen, gamle og unge, store og små, tykke og og tynde — med i spejderfamilien, og jeg holder af at rejse rundt og se til medlemmerne af denne store familie, og min lod er, så længe Gud vil det, at rejse rundt og se jer og tale med jer, møde jer og bringe hver af jer, som følger det spor, som min mand anviste, anelse af inspiration, opmuntring og glæde og god vilje, fordi vi alle er bundet sammen gennem det samme løfte, den samme lov, — det er det, der binder os sammen som en familie.

I vil derfor forstå, hvor jeg glæder mig over at være i stand til at rejse fra land til land, fra verdensdel til verdensdel. Og kan jeg nå ud overalt til ensomme egne, på små øer spredt i 7 have, i små byer og større steder, på gårde, i små hjem og store — og bringe dem alle mit budskab: „Det er godt, hvad I gør, mas bare på og hav jeres hjerte med i jeres spejderarbejde!“ så er det godt. Dette er min gerning — er det ikke? som jeres moder eller måske I snarere ville kalde mig jeres bedstemoder?

Jeg ville gerne have, at I her i aften skulle forstå, hvad mit arbejde er.

Og nu må jeg sige et par ord om den mand, min mand, som startede denne store spejderleg for drengene, — og så albuede I piger jer ind i bevægelsen og blev pigespejdere. Da han begyndte, huskede han på sine egne drengeår, han havde holdt af alt udendørsliv, af at gå på sporjagt, at klatre i træer, han elskede dyr og alt, hvad der groede, han syslede med forskellige båltyper og kogte sin mad i det fri — mens han altid undrede sig over og studerede alle de skønne ting, Gud har skabt.

Han var en dreng, en spejder i hine fjerne dage, og det var ved selv at gøre alt det, som spejdere gør i dag, at han blev trænet til at opfylde sit kald som fører først for mænd, senere som fører for drenge og piger.

Det er i år et betydningsfuldt år, det er 100 år, siden en lille dreng blev født i London lidet drømmende, hvilken skæbne der ventede ham!

Vi har glædet os til denne fødselsdag og på denne fødselsdag — I nyder alle jeres fødselsdag, gør I ikke? I tænker på den, for den kommer, I glæder jer på selve dagen — og senere hen ser I tilbage til jeres fødselsdag som en milesten på jeres vej gennem livet.

Og denne milesten, denne vor første spejderchefes 100-årsdag vil blive en af de dage, som I vil huske, når I er blevet ældre, voksne, når I er gift og har egen familie, — om mange år vil I sidde med små børn på skødet og fortælle: „Jeg var spejder dengang i 100-året — og da havde vi en vældig fest i KB-Hallen i København!“ Og I ved med jer selv, at I blev opmuntrede til at gå videre og gøre jeres spejderarbejde bedre.

Nu har jeg fortalt jer lidt om min gerning, og jeg har talt om spejderbevægelsens stifter, min elskede mand, — men hvad nu med jer? Nu vil jeg tale om jer. Jeg vil tale om jer drenge- og pigespejdere i Danmark af i dag, og jeg vil minde jer om, at spejderbevægelsen startede her i landet for 50 år siden. Helt tilbage i 1910 og 11 legede børn som I spejderlegen, og der var mænd og kvinder, der gik ind for sagen, og lad os i taknemmelighed tænke på dem, som i deres kærlighed og visdom og i selvopofrelsens ånd blev førere! for det er drenge- og pigespejderførerne gennem tiderne, som byggede denne familie op af unge i Danmark, den familie, som vi nu tilhører. Vi skylder dem ærbødighed, dem og de første unge, som meldte sig til for at lege med.

Det er arven fra dem, vi lever på.

Jeg rejser, som vi allerede har talt om, rundt til alle lande, til indflydelsesrige folk, universitetsrektorer, præsidenter, ledende mænd og kvinder i industrien, og de siger alle — ikke bare som et venligt klap på skulderen — at de synes, spejderbevægelsens grundtanke er god.

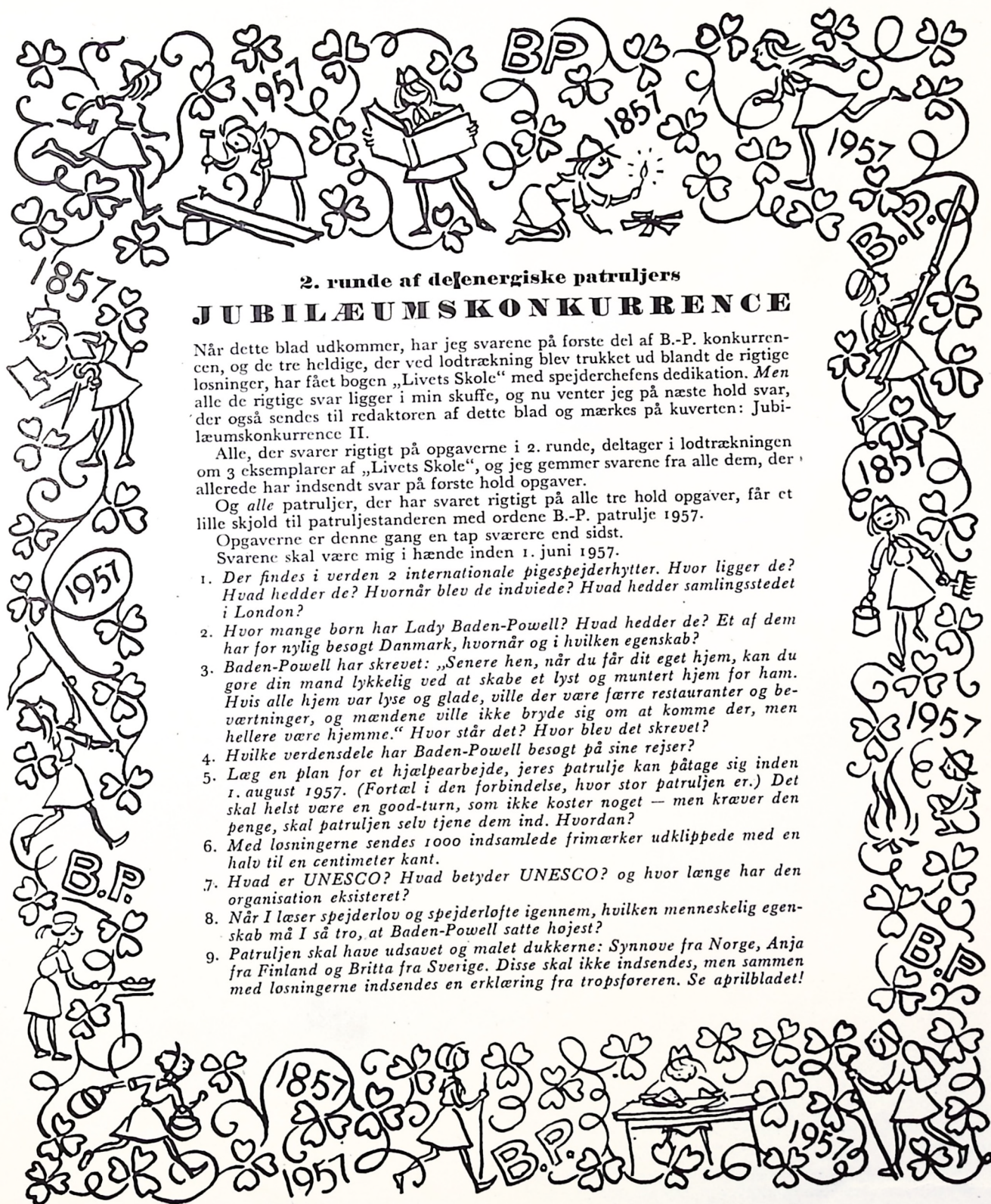
Der står nu I! I har fået en rig arv, I i Danmark og alle de tusinder og tusinder ud over verden — og som vi taler om dem nu, kan jeres tanker så nå dem i fjerne lande bag store have? I Amerika, i Afrika, i Australien, i Asien, på de små øer spredt i vandet, og lande ud over verden; de bærer også spejdernavnet, de gør deres arbejde, og jeg beder jer huske på, at det er ved, at hver enkelt af os gør vort arbejde så godt som vel muligt, at vi gør verden lykkeligere og til et bedre sted at leve.

Vi læser alle aviser, nogle af os lytter til radio — I hører sorgelige nyheder, onde nyheder, ulykkelige begivenheder et eller andet sted i verden! Men vi vil det modsatte: vi vil glæde og latter, venskab og god vilje mellem mennesker.

Vi vil prøve at hjælpe andre mennesker og gøre deres liv lidt lysere og smukkere ved at styrke os legemligt og sjæleligt og lade hjertet tale.

Det er det budskab til alle, som jeg ønsker at efterlade i jeres sind i aften, og jeg siger jer af hjertet tak for den måde, I tog imod mig. Det er mit håb, at jeg i jeres sind har efterladt et nyt mål og en ny beslutning om, at I vil gøre jeres bedste og med større glæde og ildhu — og at I vil blive styrkede til at blive egnede og værdige til at arbejde for jeres lands storhed og for fred i verden.

Mange tak!

2. runde af de fæneriske patruljers

JUBILÆUMSKONKURRENCE

Når dette blad udkommer, har jeg svarene på første del af B.-P. konkurrencen, og de tre heldige, der ved lodtrækning blev trukket ud blandt de rigtige løsninger, har fået bogen „Livets Skole“ med spejderchefens dedikation. Men alle de rigtige svar ligger i min skuffe, og nu venter jeg på næste hold svar, der også sendes til redaktoren af dette blad og mærkes på kuverten: Jubilæumskonkurrence II.

Alle, der svarer rigtigt på opgaverne i 2. runde, deltager i lodtrækningen om 3 eksemplarer af „Livets Skole“, og jeg gemmer svarene fra alle dem, der allerede har indsendt svar på første hold opgaver.

Og alle patruljer, der har svaret rigtigt på alle tre hold opgaver, får et lille skjold til patruljestanderen med ordene B.-P. patrulje 1957.

Opgaverne er denne gang en tap sværere end sidst.

Svarene skal være mig i hænde inden 1. juni 1957.

1. Der findes i verden 2 internationale pigespejderhytter. Hvor ligger de? Hvad hedder de? Hvornår blev de indviet? Hvad hedder samlingsstedet i London?
2. Hvor mange børn har Lady Baden-Powell? Hvad hedder de? Et af dem har for nylig besøgt Danmark, hvornår og i hvilken egenskab?
3. Baden-Powell har skrevet: „Senere hen, når du får dit eget hjem, kan du gøre din mand lykkelig ved at skabe et lyst og muntert hjem for ham. Hvis alle hjem var lyse og glade, ville der være færre restauranter og bekvæmtheder, og mændene ville ikke bryde sig om at komme der, men hellere være hjemme.“ Hvor står det? Hvor blev det skrevet?
4. Hvilke verdensdele har Baden-Powell besøgt på sine rejser?
5. Læg en plan for et hjælpearbejde, jeres patrulje kan påtage sig inden 1. august 1957. (Fortæl i den forbindelse, hvor stor patruljen er.) Det skal helst være en good-turn, som ikke koster noget — men kræver den penge, skal patruljen selv tjene dem ind. Hvordan?
6. Med løsningerne sendes 1000 indsamlede frimærker udklippede med en halv til en centimeter kant.
7. Hvad er UNESCO? Hvad betyder UNESCO? og hvor længe har den organisation eksisteret?
8. Når I læser spejderlov og spejderlofte igennem, hvilken menneskelig egenskab må I så tro, at Baden-Powell satte højest?
9. Patruljen skal have udsavet og malet dukkerne: Synnøve fra Norge, Anja fra Finland og Britta fra Sverige. Disse skal ikke indsendes, men sammen med løsningerne indsendes en erklæring fra tropsføreren. Se aprilbladet!

I Verdenslejr på Philippinerne

Udsigt fra flyveren

Må jeg bede jer tage plads ved siden af mig i den SAS-maskine, der skal føre os direkte til Manila, Philip- pinernes hovedstad, hvor vi skal deltage i B.-P. årets for- ste verdenslejr. I må forestille jer, at det er en kold januardag, da vi med kufferterne fyldt med sommertøj starter fra Kastrup lufthavn, efter først at have hilst på Norges repræsentant, KFUK-spejderen Ragnhild.

10.000 km, det lyder som et æventyr, at vi skulle kunne tilbagelægge dem på 2 dogn. Det er et æventyr, fra vores lille vindue i maskinen oplever vi flyvningen i godt som

Calcutta transitrum

dårligt vejr. Et lille stykke vej bliver vi hvirvlet af sted mellem lyn og sorte uvejrsskyer, snart glider vi henover hvide skytæpper, men for det meste har vi klart vejr. Se op, og du har strålende stjerner eller den klare, blå him- mel; se ned, og jorden ligger under dig med alle dens småbyer, bjerge og floder, for ikke at tale om Syriens og Persiens tørre, øde strækninger.

Vi gør holdt i adskillige lufthavne på vejen, men kun i mindre end en time, mens maskinen gøres klar til næste stræk. Men vi får her de første indtryk af det fremmed- artede. Da vi når til Østens lande som Pakistan og In- dien, begynder det rigtigt at blive spændende. I transit- rummene får vi serveret drinks af mørkhudede tjenere,

... med Dorthe

der går klædt i mærkelige dragter, og fra et tilstodende værelse stikker en ung inderpige hovedet ud. Hun bærer sari og har et stort, gyldent smykke i næsen. Og vi får som tilgift til morgenmaden i Bangkok lufthavn indtryk af den fugtigvarme tropeluft. Det er også her, den første bananklase lægges foran os, — senere skal vi i større ud- strækning nyde godt af tropelandenes overdådighed af frugter.

Philippinerne, der er en øgruppe på over 7000 øer, ligger ca. 5 timers flyverejse fra Bangkok i det Kinesiske Hav nord for Ækvator. Vi flyver det meste af vejen over vand og glæder os til snart at nå rejsens mål. Endelig daler vi, tager en runding udenom Manila og ser ned på småbitte stråhytter, palmer og rismarker.

Som de første udlændinge til verdenslejren anriverer vi i Manila lufthavn. Spejderne har ikke været klar over ankomsttiden, så de er ikke mødt op. Derimod er pressen der, så vi får alligevel en festlig velkomst, og vi befinder os pludselig i en knaldrød taxa på vej mod spejderhoved- kvarteret.

Hjem fra Buguio-markedet

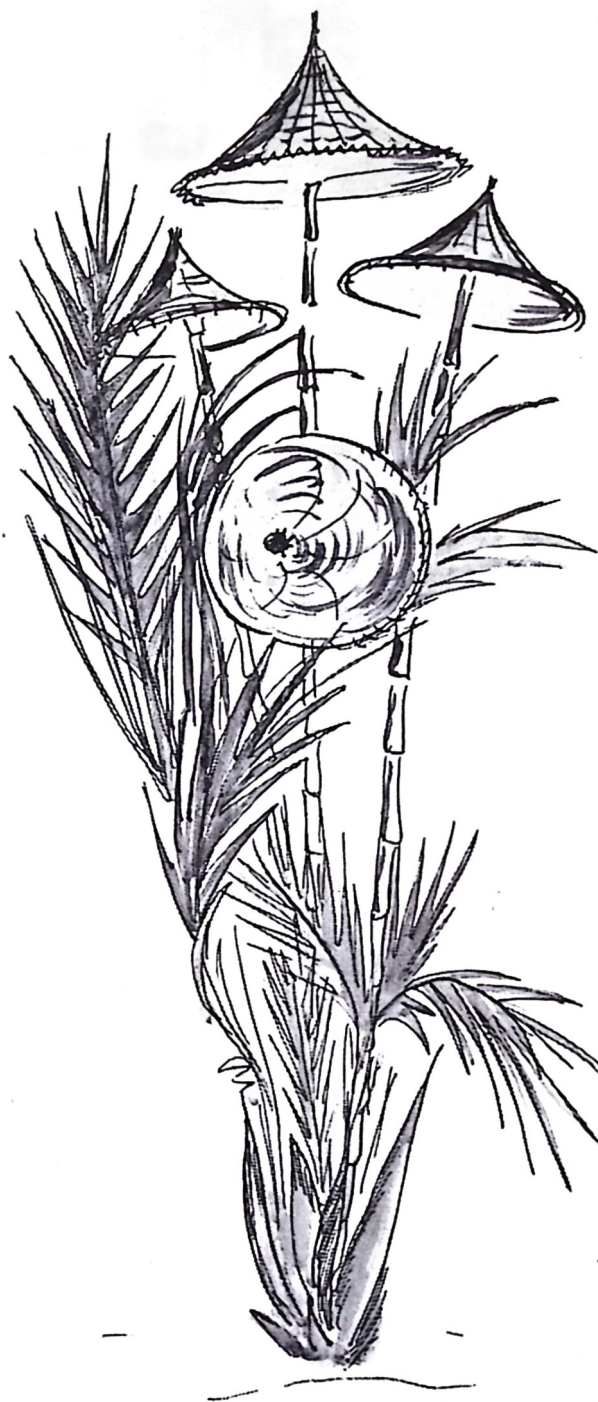
Som en særlig gestus mod os skandinaver fra det høje nord daler solen over Manilabugten denne første aften med et farvespil så fantastisk og uvirkeligt. Vi ser ned på vore hvide ben, føler os så underlig hede i de uldne uniformer og kniber os for 5. gang i armen! Jo, det må være sandt, vi står her lyslevende i Manila, parat til at opleve alt det, en måned på Philippinerne kan byde os af fremmede, spændende indtryk. Vi glæder os til alt dette, og i forventningen er der tillige ønsket om, at vi maa kunne repræsentere Norden på en værdig måde.

I ugen inden lejren er vi indkvarteret i Manila i private hjem; vi møder en masse gæstfrihed hos vore værtsfolk, og vi oplever byen. Sammen med de amerikanske og britiske pigespejdere er vi en 3-dages tur til bjærgbyen Baguio, hvor de lokale spejdertropper har lagt et festligt program for os, og hvor vi prøver shopping på et philippinsk marked. Tager dertil med en beskeden håndbagage, men må for at få transporteret indkøbene hjem, købe et par store, flettede kurve. I løbet af denne uge ankommer alle de andre udlændinge, og vi er en formiddag inviteret til paladset i Manila for at hilse på præsident Mag-saysay, en anden gang til gardenparty hos den philippinske spejderchef.

Så er det den 19. januar, og jeg håber, I er med stadigvæk, alle I spejdere fra Finland, Norge, Sverige og Danmark! I busser kører vi mod lejren, der ligger ca. 16 km udenfor Manila. Midtvejs bydes vi velkommen på en kæmpeportal, der er rejst i anledning af verdenslejren. Vi skal ikke ud at rejse telte, som I måske tror. Ved ankomsten til lejren møder der os et festligt syn. Her står en hel by af bambushytter parat til at modtage de næsten 1000 spejdere fra ialt 24 lande, hovedsagelig fra det fjerne Østen, men også fra Amerika, Australien og England. Vi er kun 4 repræsentanter fra Europa. Foruden de forskellige typer hytter er her rejst festlige indgangsportaler af bambus, og her er dekoreret allevegne med palmer og store stråhatte.

Dagen efter har vi den officielle åbningsdag, hvor folk udefra strømmer til, og pressen arbejder under højtryk. En festlig indmarch, med spejdere i alle deres forskellige uniformer, flaghejsning, hvor alle nationernes flag foldes ud på een gang, og åbningsens højdepunkt, da en delegeret fra hvert land afskyder en gylden pil som symbol på venskab. Præsidentfruen erklærer lejren for åben, og mrs. Means fra verdenskomiteen holder velkomsttalen over B.-P. årets motto: Hjemmene af i dag og i morgen. Mrs. Means pointerer, hvor vigtigt det er at skabe gode hjem, og hun opfordrer os til i denne lejr at gøre hytterne så hjemlige som muligt ved at dekorere dem med de ting, vi har bragt med hjemmefra, og som er karakteristiske for vore lande.

Har I lyst til, som så mange andre spejdere gør det i løbet af dagen, at dumpe indenfor i vores internationale hus, så skal jeg præsentere mine 5 hyttekammerater for

Indgangsportal i lejren

jer? Vi mener selv, at vi er den hytte, der har det bedst, — jeg tror de fleste har det som vi. Hvis I sætter jer på de små bambusskamler i hyggehjornet, er jeg sikker på, at Eileen fra Australien vil fremtrylle en kop kaffe til jer.

Indien og Burma

Der er en mere fra Australien, en fra New Zealand, en fra Indien og en fra Burma. Disse to sidstes påklædning vil I måske studse lidt over, men de er i deres spejderuniformer. Probha fra Indien bærer blå sari, — miss Burma er i blå sarong, og hvad der er så karakteristisk for hende — i hånden har hun en lyslilla parasol. Begge er de mørke i huden, og de har skinnende, blåsort hår. I hytten snakkes der meget, vi udveksler meninger, ideer og sange, og man dyrker swapping, en slags byttehandel med småting som civilnåle, spejderbilleder o. l.

Lejrdagen begyndes tidligt herude, hvor det gælder om at benytte sig af de tidlige, behageligt kolige morgentimer, før solen endnu har fået sin stærke magt. Kun en enkelt dag regner det, ellers er det sol, sol og atter sol. Varmen og luften er trættende her på Philippinerne; det bliver en stående vittighed i hytterne, at vi må have en lur selv efter den mindste lille anspændelse. I de åbne hytter er der altid gennemtræk, og der er i lejren indlagt brusebade; begge dele hjælper med til at gøre tilværelsen tålelig for os, der er ukendt med dette klima. Når vi svinger benene op på lejr sengen, smeltepunktet nær, er det, der går en tanke hjem til den skandinaviske vinter. Intet under, at vi de første dage var for begærlige efter solskin, — de røde, skallende næser er tegn herpå.

Om dagen arbejdes i patruljer med f. eks. lejrarbejder af bambus og i køkkenerne med tilberedelse af philippinsk og anden international mad. Formiddag og eftermiddag har vi en slags tropsmoder, hvor alle har lejlighed til at lære fra sig, hvad de har bragt med sig af sange, lege, danse og spejderfærdigheder.

Flere gange i lejrperioden er der arrangeret udflugter til nærliggende swimming-pools, og vi er en dag på sight-

seeing i Manila. Altid, når vi begiver os udenfor lejren, har vi politiet med os. Foran politibilen og på siden politimotorcykler med sirener. Vi morer os over det, men får senere at vide, at der stadigvæk i provinsen finder overfald sted. Ligeledes er lejrområdet dag og nat bevogtet af politi.

Der er to gange i lejrperioden uddelt adgangskort til besøgende. Den ene gang er presset fra folkemængden så stort, at portene åbnes en time tidligere end beregnet. Vi ser fra vore hytter, hvordan lejrområdet i løbet af et øjeblik er een sydende masse. Men var det kun det, — i vores uvidenhed går vi ud for at bese manilaspejdernes flower-show, men vi må til sidst tage flugten til hytten. Autografbøger i hundredevis rækkes imod os, fordi vi er udlændinge. I det hele taget er autografjagten en plage, der har til følge, at man diskuterer, hvordan man kan forebygge den i de næste verdenslejr.

Til det faste daglige program er der føjet specielle aktiviteter, fester og lejrbaalsunderholdninger. En eftermiddag er lejrpladsen eet spraglet skue. Alle er i folkedragter, så her mødes inderen i den gyldne sari med New Zealands indfødte og japanesere i eksotiske kimonoer slår følge med miss Burma i brudedragt og philippinoer i stærktfarvede dragter med struttende ærmer.

Ved en international aften henrives vi af den orientalske musik og de fremmedartede danse, vi er et øjeblik til et malayisk bryllup, et andet til hyggeaften på Our Chalet. Og som afslutning får vi igen indtryk af philippinerne fantastiske musikalske sans, ynde og charme. I danse og rytmer viser de os et philippinsk hostgilde.

Og pressen arbejder, her har de emner nok. Foruden journalister og fotografer fra pressen er en seniorpatrulje blevet specialuddannet i radio- og presstjeneste. I et særligt, dertil indrettet radiatorum i lejren, har de på skift besøg af alle udlændinge, der må synge og fortælle om

Moskitonet + DDT

deres lande. Hver aften er der en 3 kvarters radioudsendelse fra lejren, og for lejrdelegerne udgives et dagblad, Mabuhay (betyder hilsen).

Retræten efterfølges ikke af stilhed. Fra min lejr seng i moskitonettet, hvor jeg i lygtens skær gør et forsøg på

at skrive hjem, hører jeg en tikkende motor nærme sig. En tyk, sort, kvælende sky af DDT strømmer ind i den åbne hytte. Længe og meget grundigt arbejdes der med denne sprøjtevædske, — så da den friske luft atter strømmer ind, rejser vi befriet hovedet, undrende os over, at vi endnu er i live. Vi ser ikke en slange eller andet kryb i lejren, så det må jo være effektivt.

Det er umuligt at få alle disse oplevelser indfattet i en 2-sidet artikel. Fik I her en fornemmelse af det kæmpearbejde, der fra de philippinske spejdere var gjort, for at gøre verdenslejren til en succes, og forstår I, at det for alle os, der var de heldige til at deltage, blev det en oplevelse så kæmpemæssig? I kun 14 dage varede lejren, men hver dag var et æventyr. Vi mødtes, spejdere fra hele verden, hver med vore ideer og særpræg, — mange af os fik personlige venner, som vi føler, vi vil holde forbindelse med i mange år.

Jeg selv fik en god kammerat her, en indisk fører, som indbød mig til at deltage i en forertræning i Delhi efter Manilalejren. Så med verdenslejren blev min oplevelse ikke slut. Måske I har lyst til en anden gang at slå følge med mig på min videre rejse via Bangkok til Indien!

Foreløbig siger jeg jer tak for følgeskabet her — og på gensyn!

Dorthe

POSTBOX

Fra Sverige beder de om adresser. Det er noget nyt, så benyt jer af det. En fransk pigesp. beder på tysk om adresse, ca. 14 år. Flere gifte amerikanske tropsførere beder om adresser på danske troppe; i anledning af 100-året skal de studere et eller andet lands sæder og skikke; gå I hen og gør ligeså.

Det er længe siden, man har bedt om Holland. Den tyske 16-årige ligger her stadig, et par fra Norge, 12-13 år. En dansk dame skriver til mig, at hendes fætters datter i U. S. A. gerne vil have en adresse, dér er der chance for at skrive dansk, hun er interesseret i spejderliv og ballet og „samler på forskellige ting“, og så hedder hun Sørensen. Meld jer, der hedder Sørensen, det ville da være morsomt.

Vi skal alle i 100-året blive endnu mere internationalt interesserede, og det begynder med Postbox'en. *Fromse*

★

Kære patruljeførere! Skulle der være flere, der også har set den gode, nye film „Patruljeliv“, for 2 patruljer fra Ålborg har fået sådan lyst til at få en venskabspatrulje enten på Fyn eller Sjælland og måske endda tage i lejr sammen, så hjælp mig nu I på Fyn eller Sjælland, så vi ikke skuffer Ålborg. I kan godt ved siden af have en peninde fra Sydafrika.

Fromse,

Gillesager 130, Glostrup

„MORS DAG“ er også mødrehjælpens dag

Modrehjælpsinstitutionerne, der hvert år modtager henvendelser fra op imod 50.000 mødre fra alle egne af landet, formidler en stor del af den hjælp, som samfundet i dag stiller til rådighed for gravide kvinder og mødre med småbørn.

Mange vil spørge, om det da også er nødvendigt at indsamle private midler, når stat og kommune i forvejen ofrer store beløb på denne del af det sociale arbejde.

Hertil må svares, at enhver, der har føling med socialt arbejde, ved, at man ikke sjældent kommer ud for tilfælde, der ikke passer ind i lovens rammer, men hvor der alligevel bør hjælpes.

Mødrehjælpen kan derfor trygt regne med forståelse og hjælpssomhed overfor den indsamling, der også i år foranstalttes landet over af *Danske Kvinders Nationalråd* for at skaffe midler til hjælpearbejdet for vanskeligt stillede mødre.

Mange opgaver, der i årenes løb er taget op i det små for privat skænkede beløb, er senere helt eller delvis blevet overtaget af det offentlige, når det har vist sig, at det hjælpearbejde, der blev påbegyndt på denne måde, har haft sin berettigelse.

Dette er baggrunden for, at der på „Mors Dag“ også rettes en bøn til Dem om at give et bidrag — stort eller lille — til *Giro 3432*.

Det meddeles, at der er kommet en Herbergsfortegnelse for 1957, den koster 1 kr. og kan købes på korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Kryds og tværsopgaven i marts

Kryds og tværsopgaven i martsbladet var der så mange fejl i, at redaktoren højroed i hovedet og med nedslagne øjne sender alle, *alle*, der har arbejdet med den, min ydmygeste undskyldning. Forfatteren af opgaven er flygtet udenlands, da hun opdagede, hvor galt det var, og man har ikke hørt noget til hende senere!

Ikke desto mindre kom der mange løsninger, og bladtrollden udtrak følgende vindere:

Birthe Bruhn, Haderslev.

Egernpatruljen, Amagerbrogade 13, S.

Anna Margrethe Rasmussen, Norrehospital, N.

Karen Lund, I. Folehave.

Inge Fjelstad, Esbjerg.

☆ Med rive og pigkæp

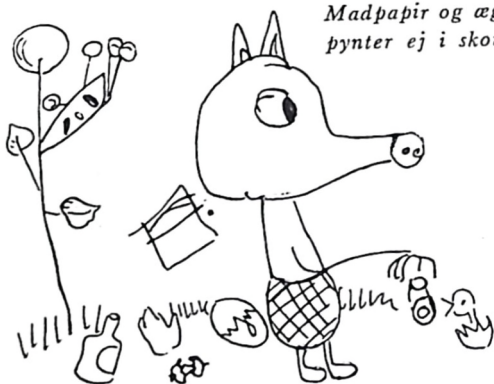

for vore hjem af i dag og i morgen

Lis Bang har ringet, at hun må arbejde praktisk for vort spejderhus af i dag og i morgen: det skal gores fint til Lady B.-P.'s besøg på mandag, og hun kan ikke nå at skrive.

Og så sidder jeg da og kigger ud af vinduet og tænker på, hvad jeg skal skrive om det emne. Det er en fantastisk dejlig forårsdag, kastanjekopperne er meget længere, end de plejer at være først i april. Nede ved åen går en lille, gammel mand med sin pigkæp og sin sæk og pigger is-papir og sammenkroledde cigaretpapirer op, grimme efterladenskaber, tankeløse mennesker har smidt fra sig. Det får mig til at tænke på, at vi alle den 2. juni skal ud at rense naturen. Jo, det har I hørt om! Jeg ser for mig tre små spejdere af mit bekendtskab, der med forbavsende øjne siger, at det har de aldrig hørt noget om! Jo, det har I, og I har læst om det, hvis I da ellers læser jeres blade. Men vi kan godt snakke om det igen. Den 2. juni skal alle spejdere af alle farver igen i arbejde sammen, I skal ud at rydde strande og skove for papir, flasker, gamle ispinde, som er sporene efter skovsvinene, som sådan set ikke er farlige dyr, men skadedyr, for så vidt som de ødelægger så meget for andre.

Nu vil der altid være nogen, der bare tænker på, at de rydder op efter andre, og de vil sige det lille vers for sig selv om, at

*Madpapir og æggeskaller
pynter ej i skovens haller.*

Men der vil også være dem, der ser lidt længere og lidt dybere og huske med sig selv, at de er egern, rådyr, harer, og at det er dyr, som ikke er og ikke vil være i familie

med skovsvinene, *de vil huske på ikke selv* at smide ispinde og tyggegummipapir bag sig og efterlade sig spor af den slags, som ingen går ud og laver interessante gipsaftryk af!

Men hvad, om vi begyndte allerede i dag? Hvordan ser der ud i haven? Hvordan ser der ud lige ude foran gadedøren? Det blæste kraftigt i går. Gamle blade fløj med papirstumper og legede en munter tagfat, indtil de fandt en krog i porten, et hjørne af haven, hvor de lagde sig til ro. Det pynter ikke, lad os fjerne det med det samme!

Der er en dansk sang, I synger i skolen, og den begynder sådan: *Vort Hjem! Du danske Jord!*

Vort hjem kan altså være mere end stuerne, kokkenet, badeværelset og entreen. Vort hjem, den danske jord, vil vi allesammen vænne os til at holde ren og pæn. *Hvis I læser dette ved patruljemødet*, så gør mig den tjeneste lige at stikke op på gaden, eller at se på grunden uden for hytten: hvordan ser der ud? var der lige noget, I kunne fjerne? I må godt sige of-of, hver gang I finder noget, der skal fjernes, — og den, der siger flest of-offer, har vundet!

Og når vi så har ryddet haven, skal vi så lige se på bedene. Husfaderen kommer så sent hjem, og en mor har næsten altid noget, hun lige er travlt optaget af, — mon det ikke var en idé at tage sig lidt af et forsømt bed, rive gamle blade og grene væk, pille lidt ukrudt op, måske er der en blomst, der efter blæsten igår trænger til en støttepind? Græsplænen vil næsten altid gerne slås, og det er god motion for arm- og mavemuskler, og man kan øve sig op til at slå sin egen rekord fra forrige uge. Hvor hurtigt kan man slå en plæne på 9 × 5 meter?

Jeg læste en dag i et tropsblad, hvor føreren takkede for de mange pottedplanter, troppen havde fået. Det er første gang, jeg har set pottedplanter nævnt i forbindelse med et tropslokale. Hvor mange af jer har tænkt på det? Blomster og pigespejdere hører sammen, men blomster skal passes. Trænger de til vand? Trænger de til gødning? Trænger de til, at visne blade pilles af, og måske, oh fryd, til ny jord? Det er klart, at er man de lykkelige ejere af et helt hus, så har hver patrulje sået for 25 øre morgenfruer, nasturtier eller anden villig herlighed, og

patruljen vander, hver gang den besøger grunden, og den glæder sig over, at det myldrer op af den gode jord med grønne spirer.

Om en blåmejseflok læste jeg i et andet blad, at den jævnligt besøgte et bestemt træ og så, hvordan det havde det. Det er godt at være gode venner med et træ, et træ er en trofast fyr, som ikke render sin vej, det står troligt år efter år og glæder os med sine første grønne knopper, det skygger for os i den brændende sol, måske er det et træ, der bærer frugter, og allerdejlignst kan det være en efterårsdag, når bladene luer og lyser i gyldne farver.

Nu er det maj, den dejligste måned i Danmark. I har travlt, de store er allerede begyndt på skriftlig eksamen, I taler om sommerlejr, og naturligvis taler I om i patruljen, at I burde se at stramme jer an og blive B.-P. patruljer 1957. (Nu siger de tre små piger, jeg talte om for: hvad er det? for de har glemt, at det læste de om i forrige blad, og at det også står i dette! Men så fortæller vi dem det een gang til.)

Alligevel kan I godt nå at indøve gode vaner. I lukker jeres blå, brune, grønne og grå øjne godt op på vej fra skole, under legen i haven og på stik-i-rend-turene til købmanden: of of, hvor er der noget gammelt papir, der skal fjernes, hvor er der en ispind, der skal stikkes ned i risten, hvor er der en lille plet bar jord, hvor der udmærket kunne gro en Jomfru i det Grønne?

Vi sår den i dag, og den spirer i morgen — og pludselig forstår vi meningen med ordene: for vore hjem af i dag og i morgen!

Annesofie

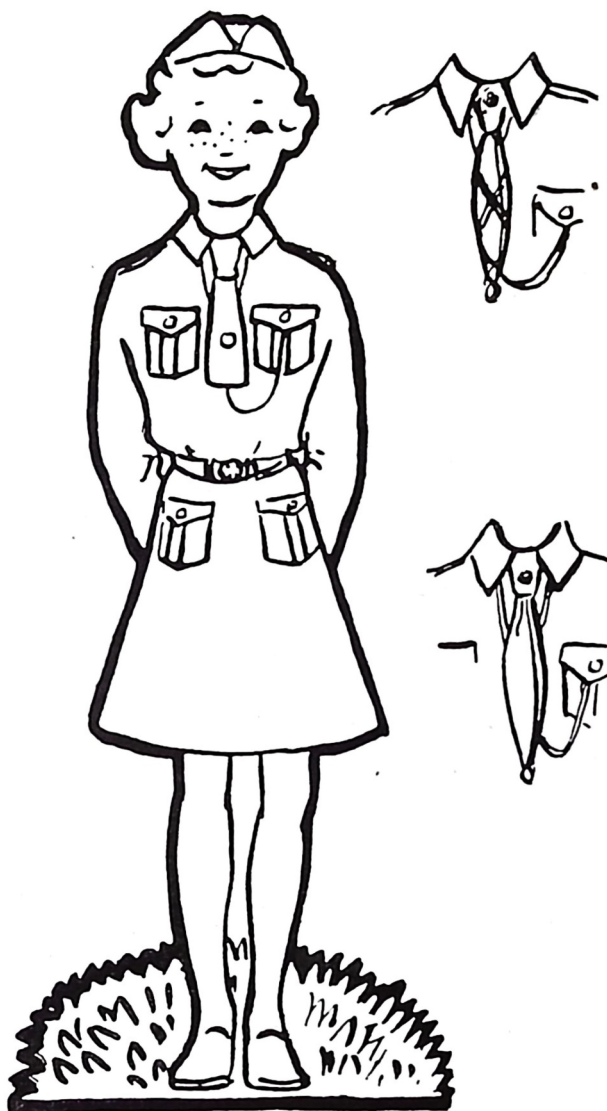
Stor spejderudstilling i København med deltagelse af de blå piger

I anledning af B.-P. jubilæumsåret afholder de gule spejdere på Østerbro en stor udstilling i „Den frie Udstilling“s bygning ved Østerport station. Udstillingen får navnet „Vær beredt“, og de blå pigespejdere er inviteret med og har en stand på udstillingen.

Vinteren igennem har spejdere og forere arbejdet med indretningen af de ialt 28 stands, udstillingen kommer til at bestå af. Der bliver bl. a. indrettet spejderlokaler, en lejrplads og en fantasifuld indianerlejr. De grønlandske spejdere har sendt en specialudstilling, og på en af standene bliver der instruktion i at støbe „tinspejdere“ i smag med tinsoldater. En række voksmannequin'er viser spejderuniformer fra forskellige lande, og der bliver en omfattende samling af specielle spejder-frimærker. I udstillingsdagene vil der foran bygningen være placeret et spejderfartøj.

Det bliver uden tvivl en udstilling, som også vil interessere alle pigespejdere og forere. Udstillingen er åben i dagene 31. maj—2. juni, hver dag til kl. 22. — Alle spejdere i uniform kommer ind for 75 ore.

Med venlig spejderhilsen *K. E. Mynster*

BRITTA FRA SVERIGE

4. medlem af jubilæumspatruljen
i KFUK-spejdernes dragt: blå med lyseblåt slips.

N. T. O.: Hvidt slips.

I. O. G. T.: Rødt slips med hvid kant.

S. F. S.: Grønt slips.

Alle pigespejdere i Sverige bærer samme mørkeblå dragt af samme snit. Kun slipsene er af forskellige farver.

S. F. S. betyder Sveriges Flickors Scoutförbund.

Er du begyndt at tænke på lejrudstyr?

A.

B.

C.

D.

Rygsække

- A. Spejdderrygsæk m. stor udvendig lomme, stærk og rummelig..... 19,50
- B. Jamboreetornyster 30,00
Jamboreetornyster m. meis 40,00
- C. Meisrygsæk m. 3 udvendige lommer, 2 str. 42,50, 46,50
Meisrygsæk i luksusudførelse, m. faconsyede lommer, 2 str., 52,50, 55,50
- D. Rygsæk i kræmmerhusmodel.
Den ideelle rygsæk med bred meis og sæk, der er smal forinden og vid foroven, så vægten fordeles, og rygsækken bliver let at bære..... 77,00

Lagenposer

- Bomuld, hvid, m. og u. pudevår ... 11,00, 9,75
Bomuld, ternet, m. og u. pudevår 11,75, 10,25

Madrasker

- Hessian 10,50
Bomuld, ternet, m. bændler..... 11,50
Bomuld, ternet, m. lynlås 14,00

Hylstre og omslag til soveposer

- Grøn, imprægn., stærk pose m. hank og lynlås
til heldunsovepose 10,50
til halvdunsovepose 12,50
ekstra stor 14,75

Khakifarvet lærredsplasticepose

- m. snøring 8,60, 10,00
m. lynlås 11,50, 13,00
Khakifarvet let plasticomslag 7,00

Soveposer

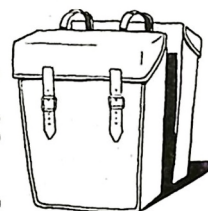
- m. hovedpude, str. 170 cm og 185 cm.
Heldun m. mellemvæg..... 130,00, 140,00
Dun, gennemstukket 105,00, 113,00
Halvdun 84,00, 91,00
Krølfjer 60,00, 66,50
Lama krøuld 68,00, 72,00
Dynella terylene 115,00, 127,00

Tæppesoveposer

- Heldun, vægt 1300 g 155,00
Halvdun, vægt 2200 g 110,00
Lama, vægt 2500 g 94,00
Dynella terylene, vægt 1700 g 127,00

Cykeltasker

- Gråt sejldug m.
1 rum, pr. sæt... 22,75
Samme model m.
2 rum, pr. sæt... 24,75
Khakifarvet, pr. sæt 19,50
Cykeltaske m. 2 lynlås, stiv bund m. kuffertsøm, pr. stk. 16,50

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til Det Danske Pigespejderkorps, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Postgiro 86 000

Enkeltabonnementer bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 3. maj